

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Josipa Budinskog, kao predsjednika vijeća, te Senke Klarić-Baranović, Erike Kocijančić, Vesne Vrbetić i Milana Petranovića, kao članova vijeća i više sudske savjetnice Jasmine Dolmagić, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. S. P., zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući u trećem stupnju o žalbi optuženika izjavljenoj protiv presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. I Kž-496/99 od 14. svibnja 2002. godine, u sjednici održanoj dana 03. srpnja 2003. godine, u nazočnosti zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Milorada Cuculića,

presudio je:

Odbija se žalba optuženika S.P. kao neosnovana i potvrđuje presuda suda drugog stupnja.

Obrazloženje

Presudom Županijskog suda u Sisku od 03. ožujka 1999. godine br. K-47/93, donesenom u ponovljenom postupku, opt. S.P. proglašen je u odsutnosti krivim da je na način i pod okolnostima opisanim u izreci te presude počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH i na temelju istog zakonskog propisa osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 20 godina.

Protiv te prvostupanjske presude optuženik je podnio žalbu zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o kazni i imovinsko-pravnom zahtjevu s prijedlogom, da se pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 14. svibnja 2002. br. I Kž-496/99 odbijena je žalba optuženika kao neosnovana i potvrđena presuda suda prvog stupnja.

Protiv presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske kao drugostupanjskog suda, optuženik je po branitelju M.M., odvjetniku iz P., podnio žalbu zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te odluke o kazni i imovinsko-pravnom zahtjevu te je predložio, da se ista ukine i predmet vrati drugostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Državni odvjetnik Republike Hrvatske nakon razmatranja spisa je predložio, da se žalba optuženika odbije kao neosnovana i pobijana presuda potvrdi.

Žalba nije osnovana.

Svi žalbeni osnovi kao i žalbeni prigovori u okviru pojedinih žalbenih osnova potpuno su identični onima što ih je optuženik već isticao u žalbi na prvostupanjsku presudu i na iste je drugostupanjski sud u cijelosti odgovorio te žalbu optuženika odbio kao neosnovanu. Prema tomu, očito je, da sada podnesena žalba protiv presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao drugostupanjske presude, zapravo predstavlja prikriveno sredstvo za žalbu protiv prvostupanjske presude odnosno, ponovnu žalbu protiv prvostupanjske presude.

Zbog toga, te imajući u vidu da se radi o slučaju koji dopušta žalbu protiv drugostupanjske presude zato što je istom potvrđena najveća mjera oduzimanja slobode i za konkretno kazneno djelo i za optuženika, u osvrtu na žalbene navode treba samo ponoviti, da na strani prvostupanjskog suda nije bilo nikakvih nepravilnosti ni u postupanju, ni u pravilnosti i potpunosti utvrđivanja činjeničnog stanja ni kod primjene kaznenog zakona te u odluci o kaznenoj sankciji i imovinsko-pravnom zahtjevu. Naime, one postupovne povrede koje su imale negativnog odraza i na utvrđeno činjenično stanje, a koje su bile počinjene u ranijem prvostupanjskom postupku, otklonjene su u ponovljenom, nakon ukidanja takove prvostupanjske presude (presuda oznake K-32/92 od 18. siječnja 1993., i I Kž-375/93 od 01. prosinca 1993. godine) pa je sud drugog stupnja ispravno postupio kada je takovu, novu prvostupanjsku presudu potvrdio.

Presuda suda drugog stupnja također je zakonito i pravilno donesena, u istoj nije propušteno odgovoriti ni na koji žalbeni navod, pa je dakle, i valjano obrazloženo.

Naime, suprotno žalbenim tvrdnjama, pobijana presuda sadrži razloge o svim odlučnim činjenicama pa nije učinjen označeni vid apsolutno bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP koji se u žalbi i ne konkretizira, a niti je počinjena bilo koja druga postupovna povreda na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

Nadalje, suprotno žalbenim tvrdnjama, ovaj sud, kao sud trećeg stupnja nalazi, da je činjenično stanje u prvostupanjskoj presudi, potvrđenoj drugostupanjskom presudom, potpuno i pravilno utvrđeno, a žalbena tvrdnja da je i dalje sporno utvrđenje da je optuženik S.P. u inkriminiranom razdoblju od 03. studenoga 1991. do 04. travnja 1992. godine neposredno zapovijedao artiljerijskim jedinicama srpske okupatorske vojske tzv. JNA u P. i postupio na način kako mu se stavlja na teret, uslijed čega su nastupile teške posljedice kako za civilno stanovništvo toga kraja tako i u vidu imovinske štete velikih razmjera, pobliže opisanim u izreci prvostupanjske presude, protivna je sadržaju izvedenih dokaza, osobito iskazu svjedoka

T.P. koji je o stvarnoj ulozi i djelovanju optuženika okolnosno iskazivao, na temelju svog neposrednog saznanja kao tadašnji poručnik tzv. JNA u P.

Uostalom, u žalbi se i ne pobija istinitost iskaza tog svjedoka kao ni istinitost sadržaja drugih provedenih dokaza, zapisnika i isprava, niti se konkretno navodi zašto bi iz pojedinog dokaza odnosno, u svezi s ostalim dokazima, trebao uslijediti drugačiji zaključak o postojanju odlučnih činjenica vezanih za opstojnost kaznenog djela i kaznena odgovornost optuženika za to djela od onih koje su do sada izveli sudovi, a niti optuženik upozorava na nove činjenice ili nove dokaze, pa činjenično stanje u smislu odredbe čl. 369. st. 3. ZKP (ranije čl. 356. st. 2. ZKP), i nije nepotpuno utvrđeno.

Optuženik pokušava ublažiti svoju kaznenu odgovornost i obezvrijediti svoju ulogu u izvršenju djela i sam se prikazujući žrtvom velikosrpske politike, koji je isto tako, kao aktivno vojno lice provodio naređenja stvarnih kreatora te politike i svojih pretpostavljenih, gubeći pri tome iz vida, da je upravo radi provođenja tadašnjih vojnih operacija na navedenom području došao iz P., pa je očito, da se optuženik svjesno opredijelio za provođenje takove politike, da je prihvatio i aktivno se stavio u službu iste. S obzirom na to, a imajući u vidu i odredbu čl. 190. OKZRH prema kojoj se optuženik ne može osloboditi kaznene odgovornosti i ako postupi po naredbi pretpostavljenog, kada je ta naredba, između ostalog, bila uperena na počinjenje ratnog zločina, kao što je to ovdje slučaj, to sugestija optuženika iznijeta u žalbi, nije mogla biti prihvaćena.

Slijedom svega naprijed izloženog, a jer su sudovi na valjani i argumentirani način obrazložili zbog čega nalaze da je postupanje optuženika bilo nezakonito i protivno određenim pravima međunarodnog prava, to žalba optuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede kaznenog zakona nije mogla biti prihvaćena.

Nije osnovana ni žalba optuženika zbog odluke o kazni.

S obzirom na visok stupanj kaznene odgovornosti optuženika, okolnosti pod kojima je kazneno djelo počinjeno i nastupjele posljedice, bilo je opravdano optuženiku izreći najstrožu kaznu koja se za predmetno kazneno djelo može izreći, jer to zahtijevaju svi ciljevi koji se propisivanjem i izricanjem kaznenih sankcija za takova teška kaznena djela žele postići, a što se blažom kaznom ni u odnosu na optuženika ni u odnosu na druge počinitelje ovakovih ili sličnih kaznenih djela, ne bi moglo postići.

Slijedom svega naprijed izloženog, sa žalbom optuženika postupljeno je kao u izreci, na temelju čl. 394. st. 2. ZKP u svezi čl. 387. ZKP.

U Zagrebu, 03. srpnja 2003.

Zapisničar:
Jasmina Dolmagić, v.r.

Predsjednik vijeća:
Josip Budinski, v.r.